

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 17 marca 2023 r.

Pozycja 50

POSTANOWIENIE

z dnia 8 lutego 2023 r.

Sygn. akt Ts 13/20

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Mariusz Muszyński,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej L.L. o zbadanie zgodności:

art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353, ze zm.) „w zakresie, w jakim przyznaje prawo do wypłaty świadczenia – emerytury – poczynając od dnia powstania do niego prawa, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym złożono wniosek o przyznanie tego świadczenia”, z art. 2, art. 3, art. 7, art. 32, art. 33 i art. 67 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, a także z art. 91 Konstytucji „przez naruszenie” art. 1 ust. 1 dyrektywy 76/207/EWG Rady z dnia 9 lutego 1976 r. w sprawie wprowadzenia w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w zakresie dostępu do zatrudnienia, kształcenia i awansu zawodowego oraz warunków pracy (Dz. Urz. WE L 39 z 14 lutego 1976 r., s. 40; Dz. Urz. UE, Polskie Wydanie Specjalne, rozdz. 5, t. 1, s. 187) oraz art. 4 ust. 1 dyrektywy 79/7/EWG Rady z dnia 19 grudnia 1978 r. w sprawie stopniowego wprowadzania w życie zasady równego traktowania kobiet i mężczyzn w dziedzinie zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. WE L 6 z 10 stycznia 1979 r., s. 24; Dz. Urz. UE, Polskie Wydanie Specjalne, rozdz. 5, t. 1, s. 215),

p o s t a n a w i a:

nadać dalszy bieg skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej, wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 14 stycznia 2020 r. (data nadania), działający we własnym imieniu radca prawny L.L. (dalej: skarżący) wystąpił z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia w związku z następującym stanem faktycznym:

Decyzją z 16 października 2017 r. (znak: [...]) Zakład Ubezpieczeń Społecznych – w oparciu o art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353, ze zm.; dalej: ustawa emerytalno-rentowa) oraz § 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. Nr 8, poz. 43, ze zm.) – odmówił skarżącemu przyznania emerytury

w obniżonym wieku emerytalnym z powodu niewykazania przez skarżącego stosownych okresów składkowych i nieskładkowych (w tym piętnastoletniego okresu pracy w warunkach szczególnych), a także z powodu niezłożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym na dochody budżetu państwa.

Odwołanie skarżącego od powyższego rozstrzygnięcia zostało oddalone przez Sąd Okręgowy w S. w wyroku z 13 marca 2018 r. (sygn. akt [...]), podtrzymanym wyrokiem Sądu Apelacyjnego w S. z 30 września 2019 r. (sygn. akt [...]).

2. Od orzeczenia sądu drugiej instancji skarżący wniósł skargę kasacyjną, która wpłynęła do Sądu Najwyższego 4 lutego 2020 r. i została zarejestrowana pod sygn. akt [...] (od 1 stycznia 2021 r. – pod nową sygn. akt [...]). W tej sytuacji Trybunał Konstytucyjny postanowieniem z 14 maja 2020 r. zawiesił niniejsze postępowanie na podstawie art. 78 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK).

W dniu 31 maja 2021 r. – wraz z pismem Kierownika Sekretariatu Wydziału III Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 25 maja 2021 r. – do Trybunału Konstytucyjnego wpłynął odpis postanowienia Sądu Najwyższego z 25 marca 2021 r. (sygn. akt [...]) o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Postanowieniem z 9 lipca 2021 r. Trybunał podjął zawieszone postępowanie.

3. Zarządzeniem sędziego Trybunału Konstytucyjnego z 9 lipca 2021 r. (którego odpis został doręczony skarżącemu 5 sierpnia 2021 r.) – na podstawie art. 61 ust. 3 u.o.t.p.TK – wezwano skarżącego do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez:

1) złożenie pięciu poświadczonych za zgodność z oryginałem kopii decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 16 października 2017 r. (znak: [...]);

2) wskazanie – stosownie do art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK – praw lub wolności wywodzonych przez skarżącego z:

- a) art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,
- b) art. 32 Konstytucji,
- c) art. 33 Konstytucji,
- d) art. 67 Konstytucji;

3) uzasadnienie – stosownie do art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p.TK – zarzutu niezgodności art. 24 ustawy emerytalno-rentowej „w zakresie, w jakim przyznaje prawo do wypłaty świadczenia – emerytury – poczynając od dnia powstania do niego prawa, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym złożono wniosek o przyznanie tego świadczenia”, z:

- a) art. 2 Konstytucji,
- b) art. 32 Konstytucji,
- c) art. 33 Konstytucji,
- d) art. 67 Konstytucji.

W reakcji na powyższe zarządzenie skarżący 12 sierpnia 2021 r. (data nadania) wniósł pismo procesowe, do którego załączył pięć poświadczonych kopii decyzji organu rentowego oraz przedłożył wyjaśnienia odnośnie do pozostałych punktów zarządzenia.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 1 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK) skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, podczas którego Trybunał Konstytucyjny bada, czy odpowiada ona określonym prawem wymogom.

2. Przedmiotem zaskarżenia w niniejszej sprawie skarżący uczynił art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2004 r. Nr 39, poz. 353, ze zm.; obecnie: Dz. U. z 2022 r. poz. 504, ze zm.), „w zakresie, w jakim przyznaje prawo do wypłaty świadczenia – emerytury – poczynając od dnia powstania do niego prawa, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym złożono wniosek o przyznanie tego świadczenia”. Jako wzorce kontroli wskazał zaś art. 2, art. 3, art. 7, art. 32, art. 33, art. 67 oraz art. 91 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

3. W ocenie Trybunału analizowana skarga konstytucyjna spełnia przesłanki warunkujące przekazanie jej do rozpoznania merytorycznego, gdyż została sporządzona przez działającego we własnym imieniu radcę prawnego (art. 44 ust. 1 *in fine* u.o.t.p.TK), a skarżący:

- wyczerpał przysługującą mu drogę prawną (art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK), ponieważ wyrok Sądu Apelacyjnego w S. z 30 września 2019 r. (sygn. akt [...]) jest prawomocny;
- dochował przepisanego, trzymiesięcznego terminu do wniesienia skargi konstytucyjnej (art. 77 ust. 1 u.o.t.p.TK);
- określił przedmiot kontroli (art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p.TK);
- wskazał, które konstytucyjne prawa i wolności oraz w jaki sposób – jego zdaniem – zostały naruszone (art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p.TK);
- przedstawił uzasadnienie sformułowanych przez niego zarzutów (art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p.TK).

Ponadto Trybunał stwierdza, że sformułowane w skardze zarzuty nie są oczywiście bezzasadne w rozumieniu art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p.TK.

W związku z powyższym – na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p.TK – postanowiono jak w sentencji.